

Vero, saaledes at den til enhver Tid vil kunne gjenoptages. Det skulde glæde mig meget, om den ærede Justitsminister, som jeg haaber er beredt paa at svare paa dette mit Spørgsmaal, vilde kunne give et Løfte om, at Sagen vil blive gjenoptagen, for at vi i en nær Fremtid kunne see en Plan af denne Natur gennemført.

Thorah: Det er i Anledning af Udvælgets Fleertals Endringsforslag under Nr. 27 om et Tilfud til Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, at jeg tager Ordet. Det vil være det høie Thing bekendt, at denne Post er fremkommen paa Grund af det nu af den ærede Minister tilbagetagne Endringsforslag under Nr. 96, og at Spørgsmaalet altsaa er kommet frem mellem første og anden Behandling. Det har imidlertid for mig baade en pecuniær og for selve Sagens Skyld anden stor Betydning, og jeg kan ikke nægte, at jeg føler mig opfordret til her at tage Ordet med en Udsørlighed, som maastee kan undskyldes derved, at denne Sag i Grunden ligger for til første Behandling. Jeg haaber, at baade den høitagtede Formand og Thinget vilde indrømme mig, at man i saadanne Sager, hvor Principspørgsmaal gjøre sig gjældende, selv ved en anden Behandling maa komme ind paa en almindelig Drøftelse af et saadant Spørgsmaal, naar det er reist mellem første og anden Behandling. Deres Sag, som jeg her tager Ordet for at tale, er de Hjælpløsestes af de Hjælpløse, det er de Børns, som i Samfundet ere alleruheldigst stillede af Alle uden Undtagelse, det er de Børns, som snart ere Fostre af Usædelighed, snart ved Forældrenes Forbrydelser ere komne til at miste Hjemmets Goder, snart ere komne til ved en ufornuftig Pleieforsørgelse at betræde Lastens Bane, det er disse Børns Sag, som ligger mig saa inderlig paa Hjerte, og som jeg ogsaa veed, at det høie Thing har et aabent Hjerte for. Det er derfor, jeg tør paakalde Thingets Taalmodighed til at høre mig i den Sag, som jeg her vil foredrage. Er Fattigdom en Forbrydelse? Man fristes til at gjøre sig selv dette Spørgsmaal, og ubetinget vil Enhver svare: Nei, det er den ikke, og dog, hvor tidt kan ikke Enhver gribe sig i saadanne Tanker: Den Fattige fristes af sin Armød til at betræde en Bane,

som gaaer mod Samfundets Orden, Fattigdom leder ind paa Forbrydelser. Og vistnok er der en vis Berettigelse i Tanker som disse, skjøndt vel ikke i det Omfang, hvori jeg her fremsatte dem; der er en Fristelse i Fattigdom, ligesom der kan være en Velsignelse i Fattigdom. Thi lader os betragte den danske Almueclasses nærreste Lag, og lader os hufte paa, hvad en afbød Taler sagde i den grundlovgivende Rigsforsamling, at der kunne vi finde de skjønneste Exempler paa opoffrende Kjærlighed, paa Taalmodighed, paa Overbærenhed, paa Mangel paa Misundelse, paa at ville give Enhver Sit, paa Retfærdighed, og han kaldte dem: disse Helte omgivne af de største Farer; jeg tør nævne hans Navn, det havde en god Klang i sin Tid, og hans Minde er velsignet, det var afbøde Albert Leth. Her have vi kun med Børnene at gjøre, og jeg siger, at disse ere de Hjælpløseste af de Hjælpløse. Hvorledes ere da disse Børn stillede? De ere hjemløse mangfoldige af dem, de have ikke det Hjem, som skulde værne om deres spæde Alder, som skulde føre dem ind i Livet, som skulde gjøre, at deres Hjertes ikke bleve vendte til det Onde, som skulde netop lægge den Kjærlighed i deres Hjertes, der skulde bortvise dem fra alt det Onde. Og disse Børn, hvorledes gaaer det dem her? Ja, jeg vil nødig tale med stærke Ord i denne Sag, men naar Tølfelsen er stærk, kunne saadanne maastee komme frem alligevel, jeg vil ikke male med mørke Farver, og dog troer jeg, man med Sandhed kan sige, at disse Børns Lod er sorgelig, ofte forfærdelig. De kunne deles i de hjemløse Børn, der sættes ud i Pleie, og de forsømte Børn, som i denne Pleie efterhaanden ere komne til at miste meer og meer af Hjertelighedens og Barmhertighedens Præg, de vanartede Børn, som ere stegne endnu et Trin længere ned ad Stigen mod Forbærvelsen, og endelig de af Samfundet straffede Børn, som allerede have begaaet Feiltrin, der have ført dem under Lovens straffende Haand. Grundlovens § 84 siger udtrykkelig, at hvo, der ikke kan forsørge sig selv, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen Anden, skal have Hjælp af det Offentlige, og denne Paragraph maa forståes saaledes og bliver forstået saaledes, at naar det er Børn, som ere